

Maquetes de música

Passaport per a l'èxit

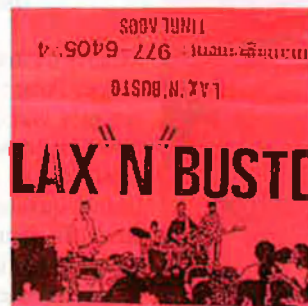
El camí d'un grup, des que comença fins que no té un disc al mercat, no és mai de roses. Abans acostuma a haver-hi llargs anys empaitant concursos, mitjans de comunicació i discogràfiques. I és per això que necessiten el que és l'autèntica i discreta reina de la música actual: la maqueta.

S'ha acabat el concert. El primer. Entusiasmats, suats, encara tremolosos, els Wildside comenten la jugada. Un locutor de la ràdio municipal de Vic els ha fet una entrevisteta, i els demana si li poden donar un enregistrament per a emetre la seva música. L'eufòria s'ha estrocat uns moments, es tornen seriosos. Quan diuen al periodista que encara no tenen maqueta, se'ls mira estranyat. Tots els membres del grup tenen el mateix pensament: "L'hem de fer, d'una vegada". La maqueta, enregistrament en casset, és l'autèntica targeta de presentació dels grups que comencen. En Marc, en Vice, en Roger i en Fèlix fa mig any que assaegen i ja tenen programats alguns petits concerts a sales de la comarca que els coneixen. Fins avui no havien editat les cançons perquè no se sentien prou madurs... i per no haver-se de gratar la butxaca. Però potser ja és hora de posar-s'hi.

COMENÇAR A MOURE'S

Amb una mitjana de vint anys, els

membres de Wildside confien a arribar lluny. Tres d'ells viuen a l'Esquirol, poble d'on ha sortit més d'un grup punter de Catalunya. Però voldrien que la fama els cridés de més amunt, i per això, per més que algú no ho entengui, canten en anglès. I d'aquesta manera comencen una llista d'estudis d'enregistrament. El preu és important, perquè només en Vice, el bateria, té la feina com a única ocupació. Primer punt: No és difícil trobar algú que els deixi un aparell de quatre o vuit pistes —molts grups en tenen— per a enregistrar maquetes, però la qualitat és molt baixa. Segon punt: Algun dels estudis privats que es poden llogar, amb tècnic o sense, amb un nivell més alt. Tercer punt: en Marc, guitarra i veu solista de Wildside, estudia

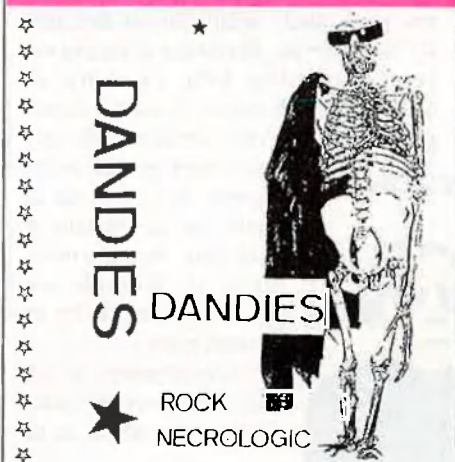

Econòmiques a la Universitat Autònoma de Barcelona. Per aquest fet ja té dret de disposar dels serveis de l'Aula de Música de la UAB. Quart punt: alguns casals de joves i centres cívics disposen d'aparells d'enregistrar. Cinquè punt: els estudis d'una discogràfica gran. Aquest da-

rrer punt queda unànimament descartat per raons òbvies. Finalment es decideixen per l'estudi d'en Xitu, un tècnic de Manlleu, que els reserva la cabina d'enregistrament per a dues setmanes més tard.

Han tingut sort de poder disposar de l'estudi tan de seguit, que la demanda és molt gran. Sense confessar-ho, els Wildside senten la inquietud de fer un pas important.

L'enregistrament es tradueix en diverses hores de calor i de nervis en un

estudi de només sis metres quadrats.

AMB LA MAQUETA A LA MÀ

Dies més tard, Wildside està en plena febre de promoció. Des que els han arribat els 560 exemplars de l'enregistrament original no paren d'enviar-ne a tot arreu. En menys d'una setmana ja n'han col·locats una quarantena a familiars, amics i coneguts. 300 pessetes és un preu raonable, i ningú no s'hi pot negar. Bars i botigues de discos fan lloc al taulell per a exposar els cassets en venda, i així els ajuden a amortitzar les 75.000 pessetes que els ha costat l'enregistrament —d'una qualitat digna— i les còpies. Els sis temes que hi ha a les cintes sonen per les ràdios de la rodalia, però a les més grans, de moment, ni cas. Per consolar-se, els Wildside recorden que tots els grans artistes han tingut començaments difícils. De fet, no es poden queixar.

Volen tocar a Barcelona. Han enviat una maqueta a diversos locals, però davant el seu silenci en Fèlix decideix de trucar-hi directament. Sense gaires dificultats aconseguen una sala en les següents condicions: el grup es compromet a portar-hi públic i es queda els beneficis de l'entrada. L'empresa, per la seva banda, hi aporta els aparells de so i gestiona el bar. No serà el salt a la fama, però l'important és no perdre el ritme... ni l'ànim.

DISCOGRÀFIQUES

Canvi d'estratègia: amb l'anglès no van enlloc. Potser expressant-se en català faran més via... Wildside decideix de posar-se en contacte amb les discogràfiques catalanes. Hi envien una nova maqueta, de més qualitat, amb quatre temes cantats en català, juntament amb un dossier que inclou el currículum del grup i els retalls de premsa que parlen d'ells (alguns *fanzi-nes* musicals, i diaris comarcals). Cap resposta. Hi truquen ells: a Picap, els expliquen que reben una mitjana de 25 a 30 maquetes setmanals i que amb tantes, és clar, han de fer tria. Wildside ja es desinfla, però allà els asseguren que les escolten totes, que en fan una pre-selecció, i que les que els semblen millors, les estudien en una reunió que fan cada quinze dies. Amb la promesa de rebre una resposta al cap de dues setmanes, marquen el número d'Audiovisuals de Sarrià. El panorama no es presenta pas millor. Confessen que rares vegades contracten un grup només per haver-ne sentit la maqueta, perquè els falta l'element del direc-

te i la imatge: carisma i qualitat. En Vic i la resta del grup comencen a maleir els errors que han detectat en la maqueta. Ah, si ara la tornessin a fer...! Al final del recorregut només han aconseguit que els assegurin que escoltaran la cinta. Amables, però escèptics, estan acostumats a rebre enregistraments amb més il·lusió que no pas qualitat sonora i musical. Els Wildside se senten incompresos. Uns arpegats.

Però dies després, Salseta Discos i Discmedi contesten. Wildside en pes es presenta a la reunió... i en surten amb una oferta poc temptadora: el grup paga el *master* (enregistrament original, de preu molt elevat), i la discogràfica les còpies i la promoció. En Marc, personalment, ho veu clar: no vol morir sense haver enregistrat un disc abans, però encara no està disposat a hipotecar la seva economia per això. Una cosa és òbvia: han d'aprendre a negociar o bé buscar un mànager amb urgència.

CONCURSOS

Força desanimats, els Wildside opten per limitar-se a assajar dues hores al dia i fer les petites actuacions programades que els van donant rodatge. Ja els cridaran, si interessen algú...

Un dia, inesperadament, sona al telèfon i una veu providencial es presenta. Catalunya Ràdio. En Roger només aconsegueix d'articular tres paraules: sí, sí i adéu. La primera responen a la pregunta de si era membre de Wildside. La segona de si els aniria bé de participar un diumenge d'aquests en el programa *Èxit*, ja que han estat pre-seleccionats. La tercera, òbvia, l'ha dita amb una alegria tan concentrada que té por d'haver eixordat la periodista. Un concurs. Única manera d'accedir als grans mitjans de comunicació. La sang li torna a córrer per les venes. Deixen tots plegats l'assaig i ho van a celebrar. Mentre esperen el dia D, no s'estan pas quiets, emperò. Envien més maquetes a concursos. Primer el que s'organitza a Vic, després el de Manlleu, a Tortosa i tots els que faci falta. Saben que un guardó en aquestes convocatòries representa, a més del premi material —instruments musicals, diners en metàl·lic, enregistrament d'un disc col·lectiu—, un prestigi innegable. És el reclam més eficaç per a aconseguir un contracte discogràfic. Aquest fou el cas de Double Buble, La Gran Aventura, Karda Fàstik, Taxi-Tat? i molts altres.

Dos anys després de començar l'aventu-

Wildside, com tants altres grups de rock als Països Catalans, somnien en triomfar.

EUGENI BEL

ra, els de Wildside admeten que triomfar no és tan fàcil com s'esperaven ingènua-ment al principi. Hi ha tantes coses que no preveien que sovint ja no s'atreixeixen ni a somniar en veu alta. Però a cada petit èxit tornen a sentir-se capaços de menjar-se el món. I com centenars de grups de tot el país pensen: „per què no serem nosaltres els següents a omplir Zeleste, la plaça de Braus, l'olímpic Palau Sant Jordi? I per què no hauríem de poder fer una gran ronda, començant pels Països Catalans i continuant Europa amunt? Els comptes del cabrer resulten tan dolços...

AIXÒ NO ÉS HOLLYWOOD

La majoria dels grans grups dels Països Catalans han enregistrat maquetes abans que discos. La seva trajectòria evidencia que els circuits de promoció de grups estan molt més desenvolupats al Principat que no en altres bandes del país. Els conjunts de les Illes s'hi traslladen, i els del País Valencià –sobretot si són d'expressió catalana–, tenen moltes dificultats per fer-se conèixer.

Els Pets (Constantí, Tarragonès): L'any 1986, abans d'enregistrar el primer disc, van fer una maqueta. Hi havia vuit temes a l'anomenada "Cara Neta" (enregistrats en un estudi tarragoní), i vuit a la "Cara Bruta" (enregistrats al garatge-local d'assaig de Lluís Gavaldà, el cantant). L'economia no donava per a més. Van fer-ne prop de 250 exemplars, que venien a unes 500 pessetes pels bars de Tarragona, i

això els va ajudar a fer-se a conèixer a la comarca. Actualment han comprovat que molta gent ha fet còpies d'aquella maqueta, de manera que ara és impossible de precisar quantes en deuen circular. Com a anècdota, expliquen que al final de la cinta, i sense que aparegués als crèdits, van enregistrar-hi una versió de la cançó de Batiste "El noi dels cabells llargs" cantada a capella pel bateria Joan Reig i amb Lluís Gavaldà fent cors. Encara hi ha gent que es creu que el tema és de Reig.

Lax'n'Busto (El Vendrell, Baix Penedès): De maquetes de Lax'n'Busto, n'hi ha dues. La primera, datada del 1987, que contenia sis temes, i la segona del 1988, que en tenia set. Les van comercialitzar totes dues, però sense cap intenció de fer diners: les venien a unes 200 pessetes, especialment a bars. Aquestes cintes van circular molt, i expliquen que va ser gràcies a la mànager que tenien des del principi.

Això els va portar a enviar les cintes a concursos, dels quals en van guanyar dos: el segon premi al concurs de Lleida, l'any 1987, i un guardó també a Rockacció, que els va permetre d'enregistrar una cara d'un disc. Avui els

Lax'n'Busto tenen un petit estudi propi.

4.000 Som Prou (Rafelbunyol, l'Horta): Tenen tres maquetes. La primera del 1986, que conté 4 temes; la segona de l'any 1989, que en conté 8, i la tercera d'enguany, que en té 2. N'han enviat còpies a mitjans de comunicació i concursos, com el que organitza la Diputació, el Circuit Rock de la Generalitat valenciana, el de Ràdio Funi, on van quedar tercers, i altres. En canvi, als 4.000, no els sembla correcte de comercialitzar les maquetes, ja que consideren que és un producte de massa poca qualitat. El grup de Rafelbunyol encara no ha enregistrat cap disc, però asseguren que estan en contacte amb diverses discogràfiques. Estan decidits a enregistrar de manera imminent amb la que els faci millors tractes.

Kitsch (Banyoles, Pla de l'Estanty): Pels Kitsch, prolífics en enregistraments, les maquetes són una eina de treball que els serveix per a escoltar-se i corregir-se. Expliquen que només en tenen dues "d'oficials": *Kitsch* (1986), i *Capsa de trons* (1987). Les venien a un preu que vorejava les 500 pessetes, ajustat al cost real: les cintes eren de qualitat i les portades de colors. Pràctics i perfeccionistes, un bon dia van decidir que pel preu que els costava anar a enregistrar-se les maquetes a un estudi més valia comprar-se els seus propis aparells. No han enviat mai cap

cinta a un concurs, però sí a "totes" les discogràfiques de Madrid (sense èxit). Finalment, tots menys un dels temes inclosos en la maqueta que van enregistrar especialment per a les companyies, *Primavera kitsch*, van ser inclosos en el primer disc.

Ja T'ho Diré (Ciutadella, Menorca): Ja T'ho Diré compta amb dues maquetes enregistrades l'any 1991. La primera cantada en català i titulada "Roquenrels", i la segona en castellà, amb el nom "Y otras hierbas". Han apostat fermament per les maquetes com a mitjà de

promoció, com ho demostra el fet que n'hagin distribuït, i venut, més de 3.000 exemplars. Això els va permetre de ser coneguts a tot el país i d'actuar en diverses sales d'anomenada abans de tenir el primer disc.

Agnès Rotger

